

BAKA ISTVÁN

Szerelmesvers

Tündinél

Hóhullás-arcú Asszonyom
vetés-didergésem terítsd be!
Zuhogj, havazd fehér kötésed
föltépett rettegéseimre!

Mert fõnn a hold gonosz vigyorgás,
s mint hülyék nyála csorg a fénye.
Reszketve bámulom – az Isten
belehülyült hát közönyébe?

Szõjjél, Te Zivatar-szõvõszék,
oly sűrû leplet, hogy ne lásson,
ki sorsom ellen megtagadtam
gyomként tenyészni a világon.

Dermessz meg, hogy szét ne omoljak!
Vagy vadvíz-üresség szemem
kötõzd be, hogyha meg nem óvhatsz,
fehér kendõddel, Szerelem!

És jöjjön el a Te országod,
szenteltessék a Te neved...
Mint kenyeret, törd meg halálom
s fald föl, hogy egy legyek Veled!

Változatok egy kurucdalra II.

Kikericsék lilája – holtak
földbõl kiöltött nyelvei.
A vadvizek rongyát a zápor
vasszürke cérnával szegi.

Hazámba bújdosom hazámból.
Istennel ámitom magam,
de rothadó húsába gázol
sár-béklyós, elkínzott lovam.

Mondogatom – csak megmaradni!
Tavaszodik már a vidék.
A hóvirág – imára? késre?
lehajtja reszketõ fejét.

Hazámba bújdosom hazámból.
ünnepek üszkével teli.
S ingemet asszonyom: a zápor
vasszürke cérnával szegi.

Itw